

Små barn er også store mennesker

Trond-Viggo Torgersen

Jeg liker talent, jeg liker potensial, jeg liker muligheter, jeg liker spontanitet, jeg liker ærlighet, jeg liker hengivenhet, jeg liker begeistring, jeg liker ferskvare.

Rekk opp hånden den som ikke gjør det.

Så hvorfor nyter ikke barn like stor respekt som voksne?

Fordi de voksne trenger respekten mer enn barn!

Å?

Fordi de voksne nesten alltid vet bedre!

Å?

Eller er det bare fordi voksne har mer makt, tar mer plass og i sin travelhet har lov til å ta noen snarveier bare fordi det passer dem bedre?

Ååå!

Eller kanskje fordi barn kan gjøre dem forlegne?

Eller rett og slett stiller for store krav til det å være voksen?

Jeg prøver selvfølgelig å få deg til å innse at vi alle er barn og barnebarn inni vår voksenalder, og altså vil ha stor glede av å identifisere oss med dagens barn og deres behov. Og hør deres stemmer. Være i lytte-modus. Ikke i korrigerings-modus.

Samtidig som vi har vår voksne identitet som den erfarne, den med oversikt og den med en ekstra empatiressurs for de som er mindre enn oss. Og – her kommer gevinsten din – disse møtene har i seg små øyeblikk som kan lære deg noe nytt om deg selv – og – om det å være barn i dag. Noe du ikke visste før et slikt møte med et barn.

Dette er jo ikke noe jeg må fortelle deg. Du trenger bare å bli minnet på det.

Men jeg løfter en pekefinger mot mine voksne medmennesker når de skal ha et profesjonelt forhold til barn helt opp til den formelle voksenalderen på 18 år.

For det er en systemfeil at ikke barn blir hørt med samme selvfølgelighet som voksne?

I barnevernet, hos legen, hos familieterapeuten, i foreldresamtalene i barnehagen og på skolen. Og det er en systemfeil at vi ikke ser barns hint om at de kan og vil bidra med sin måte å se verden på. Sin måte å gi ideer til veier mot gode løsninger og veier bort fra de dårlige. Men da må vi finne måter å slippe deres stemmer til på som ikke gjør dem til pyntede utstillingsdukker, søte voksenkopier, eller "buktalere" for voksne.

Alle mennesker har sin stemme, sin musikk, sin rytme. For noen av oss er det en stor del av vår vitalitet. Denne kilden til fortellinger viser oss kanskje veien til våre egne harmonier. Tør jeg si det slik: En måte å bli kjent med vår sjel på. Og vi som er

homo sapiens er også knyttet sammen med slike mystiske fenomener. Et naturlig felleskap i den store musikken.

Med en så åpen innfallsvinkel går det en sti for oss alle inn mot menneskelig innsikt. Også til barn som det ikke er så lett å forstå med bare et tørt intellektuelt språk. Aksept, lekenhet og humor er ofte veien til et mindre redd og mer forstått barn.

Vi må lage fellesskap der alle barn kan bidra med uttrykk som kan få voksne til å oppdage at barn også kan være store mennesker. Like store som de voksne, men på sin egen personlige barnemåte.

Det skjer ikke over natten, og vi vet vel ikke helt hvordan vi kan tilrettelegge best mulig for en slik type likestilling. I mellomtiden må vi bare øve oss på å finne veier inn til alle typer barn, fra alle typer barndommer. Vi må rett og slett tenke som vi tenker om alle voksne; at alle skal ha en rimelig sjanse til å bli hørt og uttrykke seg på egne premisser.

Små barn er også store mennesker.